

KAS NEGALI EITI IŠPAŽINTIES?

/ 42 /

Atgailos sakramentas yra įsteigtas visiems. Kiekvienas, kuris turėjo nelaimę nusidėti, gali neprarasti vilties, nes turi gerą priemonę savo sąžinei vėl sutvarkyti. Pagaliau, jeigu kurie nenori šituo pasinaudoti, Bažnyčia visokiais būdais ragina juos eiti išpažinties. Bet yra tokių gyvenime atvejų, kada žmogus, ir norėdamas, negali eiti išpažinties ir pasinaudoti jos malonėmis. Čia trumpai apie tai ir pasiaiškinsime.

X XXXXXXXXXXXXX

Vieną kartą pas mane užėjo moteris ir tarp kitų reikalų ji pasisakė turinti klausimą, bet nedirstanti klausti. Aš pasakiau, jog tokių klausimų negali būti, kurių klausti reikėtų nedirsti. Nežinojimas nėra joks blogumas, kurio reikėtų gėdytis. Gal žmogus neturėjo progos sužinoti apie jam nesiškų dalyką. Del to visda galima klausti.

Kaip padaršinta, ji pradėjo pasakoti. Pasirodo, jog tai buvo ne jos pačios, o vieno vyro klausimas. Jis norėjo prieiti išpažinties, bet nežinojo kaip tai padaryti. Geriau sakant, manė, kad jam negalima jos eiti ir klausėsi tos moters patarimo. Reikalas pasirodė beensas teks. Tas vyras kurį laiką buvo už savo tėvynės ribų. Pargrįšęs namo jis rado savo žmoną jau susidėjusią su kitu. Nors jis jos labai prašęs, kad grįžtų gyventi su juo, o mestų tą neteisėtą moterystę, bet ta pasileidusi moteris nepanorėjo. Jis atsidūrė labai nemaliojoje padėtyje. Vedęs vyras, o be žmonos. Jeigu ji būtų mirusi, kada jis būtų galėjęs vesti kitą. Dabar jis gyvena šalis ir antros jungtuves pagal Bažnyčios kano-

nus buvo negalimos. Jeigu jis būtų buvęs Principingas katalikas, jis būtų taip vienas ir pasilikęs, nors ir labai sunkioje padėtyje be šeimninės. Pagaliau jis galėjo sau pasiūlyti kokią moterį už šeimninę, bet ne kaip už antrą žmoną. Tokių nevedusių ir gyvenusių iš prievartos dabar yra begalės ir nemaža jų dalis, kurie nori būti ištikimi savo tikėjimui, taip vieni ir išbūna nepaleistuvaudami ir nesvetimoteriaudami, nors tai šipildyti ir labai jiems būna sunku. Ir dėl savo prigimties apvaldymo ir dėl ekonominių gyvenimo reikalų. Gyvenamėms ar ir tikroms našlėms su veikais tokiais atvejais būna dar sunkiau, negu vyrams, bet jos išbūna švarios, nors jos yra reikalingos vyrų pagalbos nekuriems darbams apdirbti, o šie savo niekšiškumė tokioms pasiūlo tik vieną atlyginimą: nelegalų ners ir kartinį su jais gyvenimą. Tas vyras tai pat galėjo padaryti. Tačiau, nors pats pasmerkęs savo neištikimą žmoną, jis taip pat padarė kaip ir ji: susidėjo su svetima moterimi ir net apsisiformino pagal valstybės įstatymus. Apsiformino ir gyveno. Gyveno ir net porą vaikučių sugyveno. Bet jis, matyt, nebuvo ir nėra visiškai sugriuvęs žmogus, o taip jam išėjo tik, kaip jis pats pasakytų, "iš reikalo turėti šeimninę", o mes pasakytume - dėl nepakankamo savo tikėjimo žinojimo ir stokes katalikiško principingumo. Žodžiu, kaip ten bebuvo, tas vyras panorė eiti išpašinties ir bent iš dalies sutvarkyti savo gyvenimą. Aš pasakiau "iš dalies", nes tokį norą pareiškęs, jis tuojau pridėjo pastabą, kad tos moteries jis jau pamesti negališ: su ja susirašęs, o ir pora vaikų jau yra. Žodžiu, jis pasijuto prie tokio gyvenimo pririštas už kojos, o drąsge jaučia, viso to nenormalumą moraliniu atžvilgiu bei reikalą kaip nors tai pataisyti. Kadangi jis,

matyt, jau vyresnio amžiaus ir tikrai galvoja, kad kaip nors gyvenimą taisyti bei tai materialiai pareiške rimtą norą eiti išpažinties ir klausėsi paterino ne juokais, tai paterėja, pati ne daugiau ką išmanydama apie tą reikalą, jam davė tokį pateriną: "Šiti valnos išpažinties", tai yra išpažinties be Komunijos. Mat ta moteris atsiminė, jog kunigai vaikus la leidžia prie tokios išpažinties ir jie ją atlieka, o Komunijos nereikia imti. Ji supranta, kad tiek šeimyninis gyvenimas be šliūbo pagal Bažnyčios kanonus yra neteisėtas ir negali jis gauti išrišimo, kol jo nesutvarkys, bet jai atrodo, kad tas negalėjimas liečia tik Komunią. Jos nuomone, šitokiam tik prie Dievo negalima pakr prieiti, o išpažinties gali eiti, kadangi ta išpažintis gali būti ir be Komunijos, kaip pirmoji išpažintis, vadinama "Valna išpažintimi".

Kai jai pasakiau, kad davė nevykusį pateriną, ji labai nustėjo. Keikėlas tas, kad ir išpažintis toks pat sakramentas kaip ir Komunija ir kiti. Jis tegalimas priimti tik su tam tikromis sąlygomis. Ir pirmoji bei svarbiausioji iš jų yra atsisakymas nuodėmių. Atgailos sakramento be nuodėmių atleidimo nėra ir negali būti. O kai negalima duoti nuodėmių atleidimo, tai negalima priimti ir atgailos sakramento. Nuodėmių gi atleidimas kaip tik ir priklauso nuo penitento atsisakymo nuo jų. Vadinamoji "valna išpažintis" taip pat yra tikra, su nuodėmių atleidimu išpažintis, o ne tik kažkoks formalumas, kaip ta moteris galvojo. Jeigu ji tokia būtų, tai to vyre sąžinės reikalų nesutvarkytų ir toks paterinas būtų bevertis. Vaikai Komunijai iš karto neleidžiami dėl to, kad jie dar jai būna neparengiami. Jeigu jie jai parengiami, tai ir "valną" tai yra pirmąją išpažintį atlikę Komunijos leidžiami ir tokiu atveju

ta jų "valnoji" išpažintis yra su Komunija, kaip ir visų kitų. Jeigu gi kažkas nors negalima duoti išpažinimo, tai jis jokios išpažinties nebegali atlikti, nes kas jam iš pas išsakymo kunigui nuodėmių, kada jis jų jam neuims. O tam vyrui pagal visą reikalą mupasa-Kojimą, kaip tik ir negalima to padaryti, nors jis ir nori atlikti išpažintį. O negalima dėl to paprasto dalyko, kad jis gyvena, Bežnyčios akimis žiūrint, sunkiai nuodėmingą gyvenimą ir nemano jo mesti. Jam anksčiau atrodė ir dabar atrodė, kad dėl susidėjusių tokių aplinkybių, nelegalus gyvenimas moterystėje galimas. Tačiau Bežnyčia šitaip to reikalą nepasiškinusi. Ji žiūri prigimtosios teisės ir Dievo įsakymų ir neleidžia čia įnešti betverkę. Juo labiau, kad čia ir nveikia taip daryti. Tokiais atvejais visada galima susitvarkyti taip, kad nebūtų prasibengta su doros principais. Jeigu pats žmogus susidaro tekias sau sąlygas, kurios jį paskui verčia gyventi nuodėmėje, tai kas kaltas? Ar jis negalėjo su ta moterimi gyventi ne kaip su žmona, o kaip su seserimi? Aišku galėjo. Kiek brolių ir seserų taip gyvena kaip šeiminkas ir šeiminkė. O koks jiems būtų buvęs skirtumas, kad ne brolis ir sesuo. Joks. Bet nei ta moteris, nei jis nebuvo tokie kaltikai, kuriems pirmoje eilėje rūpėtų jų sielos reikalai, bet patelė ir patinas, kurie bile kokiomis aplinkybėmis susitikę poruojasi. O paskui va ir iškyla tokie reikalai. Dabar, žinoma, sunku pamesti tą moterį, o ypač vaikus. Šių negalima pamesti, nes kaip tėvui būtina pasirūpinti jų išlaikymu, auklėjimu ir t.t. Bet ir dabar argi negalima pradėti gyventi kaip žmonėms? Juk čia viską nulemia nusistatymas. O pradėti gyventi kaip nevedę visada galima. Taigi, nors ir sugyventiniai buvę, visada gali tapti tik šeiminku ir šeiminkė kaip brolis ir se-

suo. Tačiau to padaryti jis nenori ir nesiryžta dėl pramatomų sunkumų: gal ta moteris nenori jo paleisti kaip vyro ir reikalauja tokio gyvenimo? O jis vėl bijo: kaip čia bus, kad kels bylą, veikus atims, vėl vienas liksiu. Tad ir sako: "Debar mesti jos jau nebegaliu". Bet išpažinties jis nori... Tačiau tas noras yra tuščias ir ne visiškai sąžiningas. Tai noras, kaip noras su savo sąžine ir Dievu rasti kompromisą. Ir jam pasirodyti geru, ir gyvenimo nepakeisti. Tačiau jau reikia pasakyti, jog tokiam nusistatyme jis išpažinties atlikti nebegali, nors ir nori. Čia reikia radikalaus pasikeitimo, tikro bile kokio būdu susitvarkymo - tada bus galima. Tam gi patarimas teks: arba reikia persiskirti nežiūrint jokių sunkumų ir taip pašalinti pavojų senam gyvenimui, arba ten pat pradėti kitoki gyvenimą, kaip čia minėjai, tai yra brolio ir sesers gyvenimą. Nors tai atrodo labai sunkiai įvykdoma, bet nieko nepadarysi. Kas prisiverde košės, turi pats ją ir iškabinti. O svarbiausia yra tai, kad už visokius tokius sunkumus daugiau turi sverti mūsų sielos išgenymas. Dėl to visus žemiškus išrogevimus ir sunkumus atmetus, reikia jo siekti.

Tad jums būtų suprantamesnis skirtumas kada tikrai blogas gyvenimas trukdo atlikti išpažintį ir kada ne, čia dar papasakosiu kitą, nors labai panašų, bet savo esme skirtingą atvejį. Tai pačias moteris bedavožosi kitas vyras, kuris neabejojo, kad gali išpažinties eiti, bet nedrįso ir dėl to manė, kad negalima. Esą praeityje ir jis gyvenęs labai gražiai. Kai buvo gyva žmona, mūrėjo kitą moterį ir ją laukydavęs. Žmona mirė ir jis su ana susidėjo. Susidėjo ir kurį laiką gyveno. Debar sako; ir anas jau nebereikia ir iš viso jokios nebereikia, nes paseno. Per tuos vėjus

metus, o matyt išpažinties ilgai neįsėj, jam dang dalykų susidėjo ant sąžinės. Nori eiti išpažinties ir kaip nors susitvarkyti, bet mano, kad negalima. Nežino, kaip čia ją beatlikti ir ar be duos išrišimą po tokio gyvenimo. Tam žmogui galima atsakyti, jog baimės čia nereikia turėti. Kas buvo, žinoma, buvo negerai; negera buvo neištikimybė žmogui gyvai tebesant, negeras buvo ir kitas susimetėlio gyvenimas. Tačiau dabar to nebedaro, tą bobą pamotė ir nusistatęs iš viso taip nedorai negyventi; pats buvusį savo elgesį pasmerkė. Teiškia, valios nusistatymas pakeistas ir kliūtis gauti išrišimą pašalinta. Visai be baimės toks gali eiti išpažinties ir išrišimą gaus. O kaip išpažinties eiti, man atrodo, kad aišku. Išpažintis turi būti tikras savo gyvenimo papasakojimas nuodėmklausiai. Pirmiausia reikia, kiek galima, kiek sugebama, tam pasiręgti: stengtis padaryti kiek galima pilnesnę sąžinės sąskaitą ir pagal ją atlikti išpažintį. Jeigu nesugebama, tai paprasčiausiai kunigui pasakyti, kad negali atsiminti, nesugeba iš kurio galo čia pradėti ir paprašyti padėti išpažintį atlikti. Kunigas padės. Tik tokiai išpažinčiai reikėtų pasirinkti sau tinkamą laiką ir kunigui laiką, kad išpažintį galima būtų atlikti nesukubant. Del to tokie turėtų ateiti vieni ar kada būna mažiausia žmonių prie klausyklos.

Štai da gyvenimiškai atsitikimai, kurie gerai pailiustruoja du atvejus, kuriuose galima ir negalima eiti išpažinties. Trumpai suglandus galima pasakyti, jog išpažinties galima ir reikia eiti visada, nors ir sunkiausiai nusidėjus, kada norima tikrai taisytis. Kada ~~xxx~~ sau susideramos tokios nedoro gyvenimo aplinkybės, kad nebegalima iš jų išeiti, o svarbiausia, nenorima išeiti

oėl kokių žemiškų sumebimų, išpažinties ne-
galima eiti, nes tokio atveju kunigas ne-
galės duoti išrišimo. Ryškiausias to pavyz-
dys visokių susimetėlių gyvenimas, kuris
skaitosi pastovi paleistuvystės nuodėmė. Bet
ir tokiems visada dar yra galimybė susitvar-
kyti, jeigu nori mesti tokį gyvenimą jiems
prieinamu būdu. Amen.